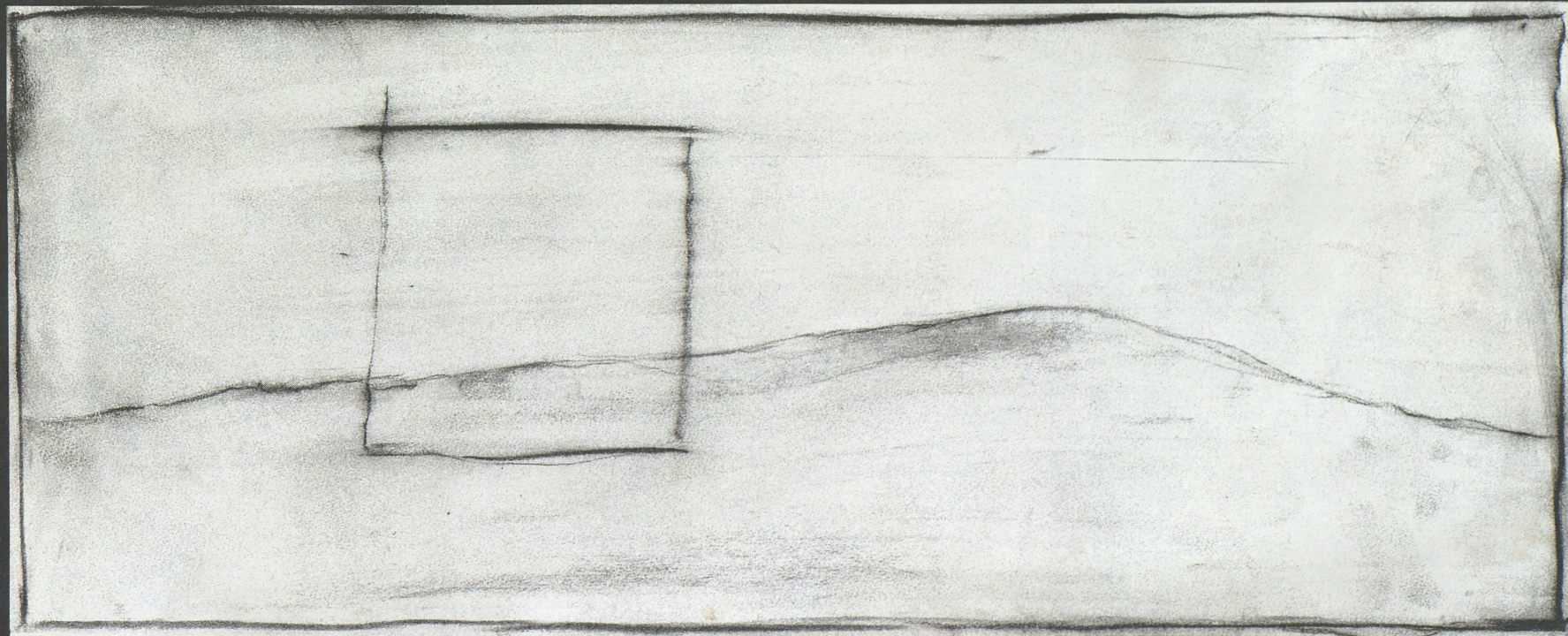
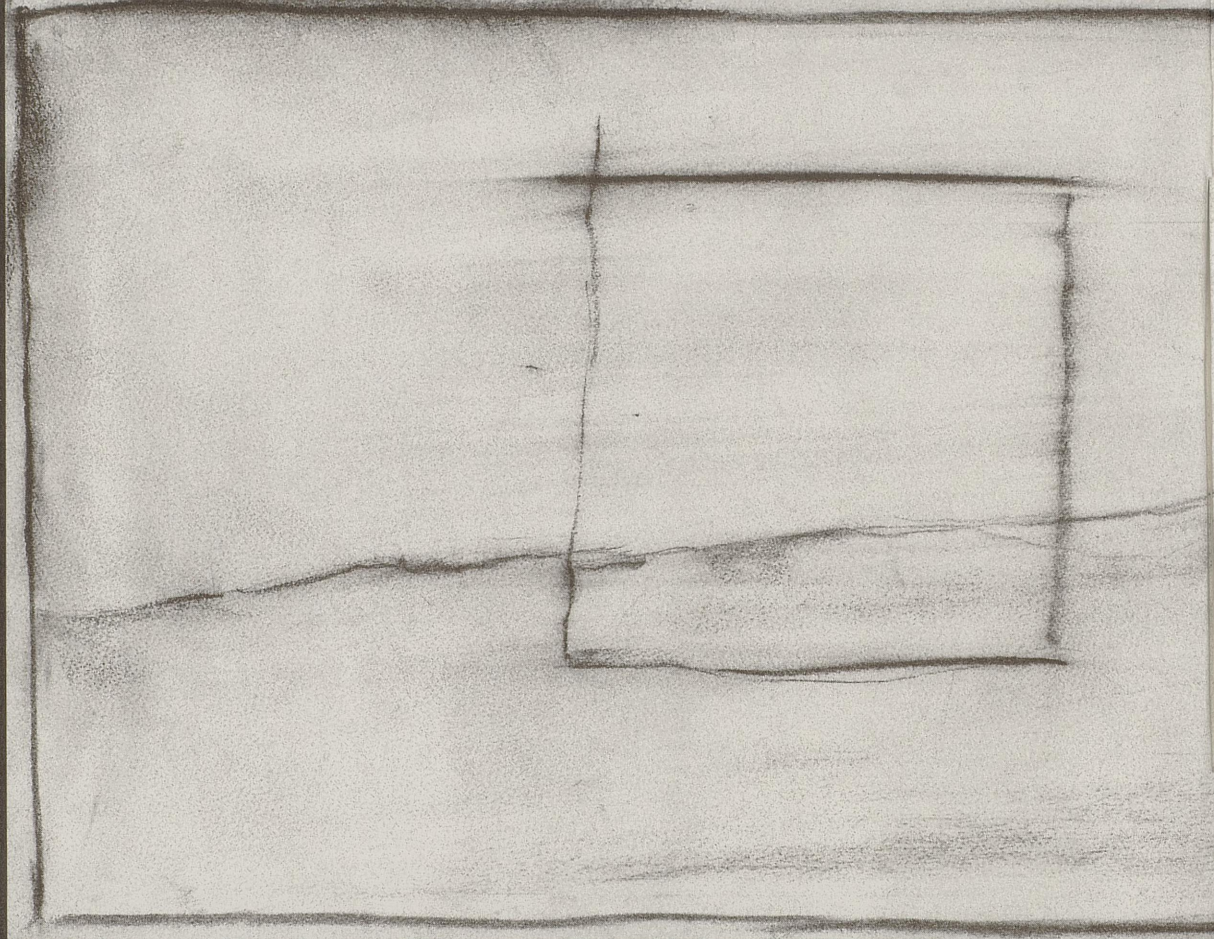

VINTERHAGEN

AV BJØRG VIK

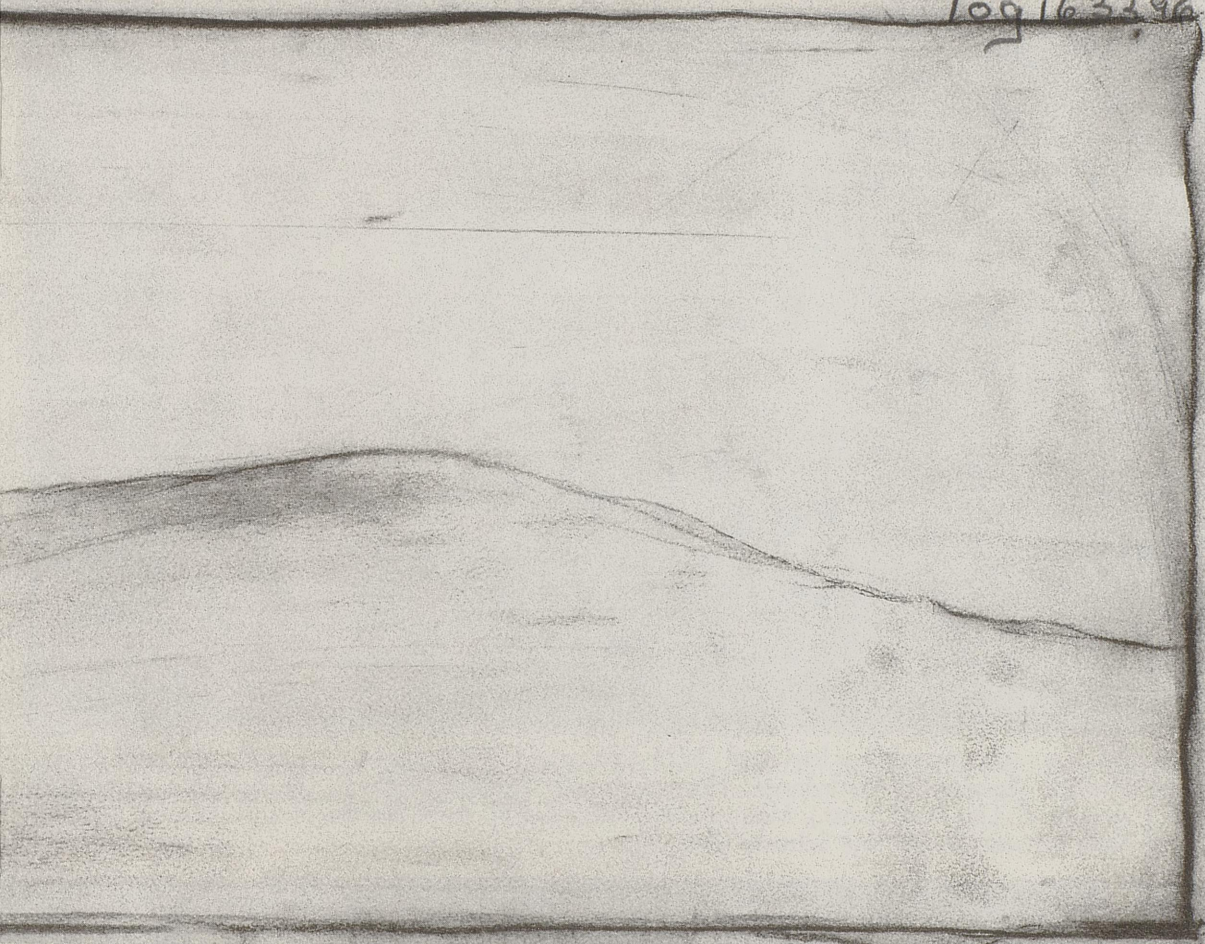

OSLO
NYE CENTRALTEATRET

«Lydhørhet er viktig for meg. Språket griper så dypt inn i personligheten». Bjørg Vik til Stavanger Aftenblad 11.12.82. (Foto: Arne Ove Bergo).

Utgitt av: Oslo Nye Teater - Teatersjef: Janken Varden - Prosjektansvarlig for Centralteatret: Mari Hjelmtveit - Programmedarbeidere:

EKKO

Selvfølgelig har hus sjel. Mange i alle fall. Selvfølgelig har hus ekko av det som var, - ekko av lyder, lukter, liv: smerten sitter i veggene, gleden ligger i bordplatene, speilene er fulle av bilder, gamle drømmer dører i hodeputene, angsten knytter seg i døråpningene.

Jeg vet, - du vet. Egentlig behøver vi ikke anstrenge oss. Har vi en gang gitt lyd fra oss, våget å leve, vil ekkoet være der: begjæret hvisker i madrassene, gulvene gynger under barneføtter og dansetrinn, tryggheten hviler i sofaene, vindusrutene er gjennomboret av blikk og ensomheten har lagt seg som ferniss over stukkaturen i takene.

Levet liv gir seg ikke så lett. På godt og vondt.

Jeg elsker, - jeg er. Jeg gråter, - jeg er.

Jeg var...

Jeg er...

Janken Varden
Teatersjef

Det begynte med novellen. Eller begynte det med tegningen? Sikkert er det at hun som ung forsto at hun måtte treffe et valg. Utfallet ble:

«---jeg var ikke flink nok til å tegne, så da ble det liksom bare skriveingen igjen. Og spør du hvorfor man fortsetter med denne ganske ensomme gjeskjeft, er det sikkert mange svar, men primært tror jeg det henger sammen med behovet for å skape. Kanskje er det også noe annet. Det blir en slags terapi, det blir en livsform, det blir kanskje en måte å overleve på med våre indre spenninger.»

De første novellene kom i 1963, under fellestittelen «Søndag ettermiddag». Da hadde Bjørg Vik en fruktbar journalistpraksis bak seg. Den må ha skjerpet og fintrimmet språket hennes, sansen for nyanser og presisjon, evnen til å lytte og til å fange inn situasjoner, muntligheten, det litt ubestemmelige vi gjerne kaller «atmosfære».

Her er det forresten å merke seg at tittelnovellen fra debutsamlingen noen år senere ble dramatisert for Fjernsynsteatret og oppført der i 1967. Men hennes egentlige debut som dramatiker kom først 7 år senere, med «To akter for fem kvinner» – et skuespill i kvinnefrigjøringsens tegn, for å si det med en litt grov forenkling. Ellers er grunntemaet slik vi så ofte møter det hos Bjørg Vik: Vårt daglige rollespill, vår tilsynelatende tilfredshet med livet slik det er blitt, demaskeringen når vi ikke lenger greier å-være-glad-leken. Frustrasjonen,

Bjørg Viks debut som dramatiker fant sted i 1975. Det var på Nationalteatrets Amfiscene hvor Kirsten Sørлие satte opp «To akter for fem kvinner». Her fra prøvene: Veslemøy Haslund, Liv Thorsen, Kirsten Sørлие (instr.), Ane Hoel, Lita Prahll (kost.), Maija Autere-Ritter (suffli), Amie Malthé Harnes (reg.ass.), Henny Moan, Tone Schwarzott og Tine Schwab (dek.).

«EN MÅTE Å OVERLEVE PÅ...»

OM DRA

«To akter for fem kvinner» ble også satt opp av Kirsten Sørli i Fjernsynsteatret. Her med Jorunn Kjellsby i midten, flankert av Wenche Medbøe, Eva von Hanno, Bente Børsum og Liv Thorsen.

tårene, kanskje også den gode åpenheten etterpå.

«To akter - -» ble en formidabel suksess både på scenen og i fjernsynet. Ikke rart at forfatterinnen fikk blod på tann: En ny skanse var på vei til å erobres.

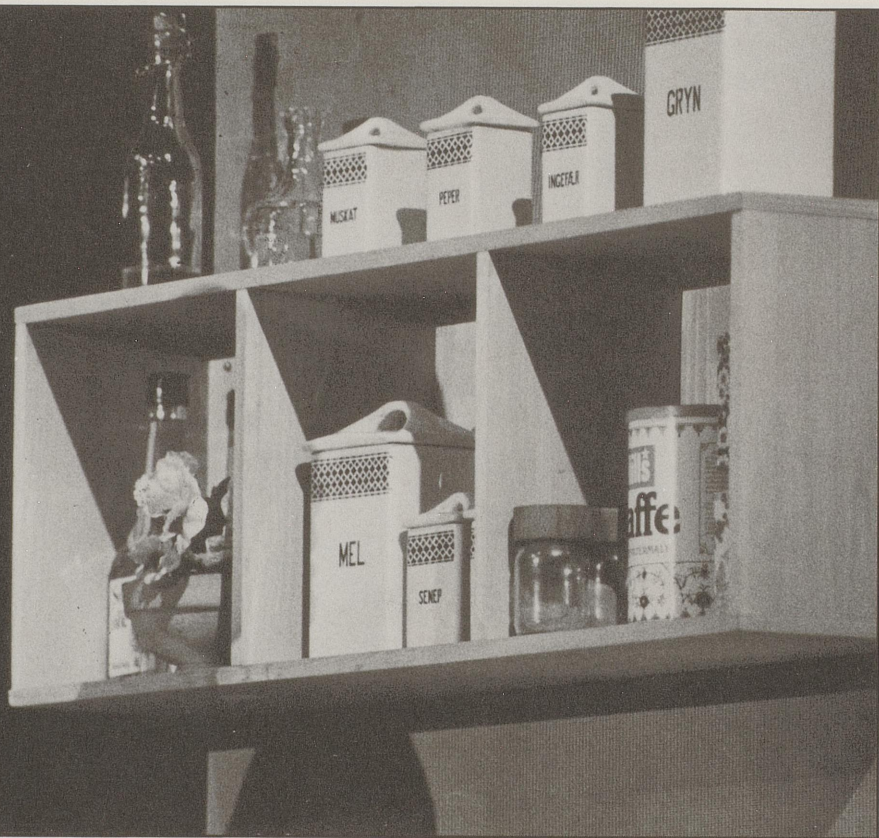
I 1978 kom skuespillet «Sorgenfri». Handlingen foregår på et ikke særlig mondent hotell, i tre ulike hotellrom og med assortert klientell: Et ektepar i firtårene, noen yngre folk på seminar, to eldre søstre. Også her avdekker forfatteren mye som er feid under teppet: Følelser som aldri har fått skikkelig utløp, små og store livsløgner, skygger fra fjern fortid. Men hun vet også noe om kjærlighet og erotikk som levende kraftkilder – og hun vet at et alvorlig budskap ikke nødvendigvis må bæres fram med dysterhet og oppreist pekefinger. Hun tillater seg bent fram å være morsom og underholdende, uten dermed å spille for galleriet.

Det er ellers påtagelig hvordan registret hennes – i noveller som i drama – utvider seg ettersom hun blir eldre. De første årene konsentrerer hun seg ikke sjelden om lett frustrerte kvinner og menn i 40-årene, oftest fra en bedrestilt middelstand, gjerne med alkohol som løsningsmiddel og utroskap som livsform. Men etterhvert ser vi hvordan nye personer, konflikter og miljøer befolker Bjørg Viks arena. Det sosiale perspektivet utvides, de eldre og de yngre kommer sterkere inn i bildet, det dramatiske armslaget blir større.

Ikke minst er dette merkbart når man leser «Det

MATIKEREN BJØRG VIK AV HAAGEN RINGNES

Eli Anne Linnestad spilte også med i den forrige Bjørg Vik oppsetningen på Centralteatret. Det var «Døtre», og det var også dengang Anne-Karen Hytten som hadde regien.

«EN MÅTE Å OVERLEVE PÅ...»

OM DRAMA

trassige håp», som er samletittelen på fem hørespill, der det første er fra 1967, det siste fra 1981. Felles for dem er en virtuos håndtering av replikker, sansen for karakteristikk, evnen til å formidle synsbilder gjennom øret. Likevel er det en klar utvikling å spore gjennom disse 14 årene:

«Ferie» (1967) er et trekantdrama med et ektepar og en fraskilt venninne i hovedrollene; de er høyst sannsynlig i firtiårene, rammen er et feriested ved kysten. Stykket avdekker følelser som ofte bare slipper til i indre monologer eller i situasjoner der åpenheten tiltar med antall drinker.

Både her og i det neste hørespillet, «Magma» (1968), møter vi personer som er nennsomt portrettert og som lever i et spenningsfelt vi gjerne suges inn i. Men det er fra og med «Døtre», som er datert 11 år senere, at Bjørg Vik for alvor arbeider seg ut av en motivkrets som i blant kunne true med å bli stereotyp: De samme menneskene, de samme erotiske sprellene, den samme omgangsformen og den samme fasaden.

Både «Døtre» og «Forværelset» (1980) innebærer i så måte en fornyelse, begge med nye reserver av innsikt, av evnen til å fornye persongalleriet, miljøet og den dramatiske substansen.

I det siste av disse fem hørespillene, «Myrtel» (1981) fornemmer vi kanskje enda sterkere at forfatteren har fått et dristigere grep om stoffet sitt. Her forteller hun om en rar og avvikende men-

neskeskjebne, om Myrtel som har så ville drømmer og får en så vond virkelighet. Vi følger henne og to venninner fra barndom til såkalt moden alder, med en forteller som mellomledd. Det er en vandring gjennom skyggenes dal, uten stilriktige rekvisitter og annen garnityr.

Uten å ville drøfte hva som er mest «vellykket» fra Bjørg Viks hånd, er det iallfall snakk om en modningsprosess fra år til år, eller kanskje heller: En utvidelse av fantasien, en stigende evne til å forsyne seg av – og bearbeide – dramatisk råstoff. «Fribillett til Soria Moria» (1984) er et TV-drama og hørespill om to venninner som bor sammen i et tett, men ofte konfliktfylt avhengighetsforhold. Også menn er inne i bildet, dertil en sønn og – ikke minst – en hund. Hovedtemaet blir likevel søsterskapet – noen vil kalle det symbiosen – mellom Mabel og Elise, billettørene fra Soria Moria kino.

I kveld, altså: «Vinterhagen», et nytt skuespill fra Bjørg Viks hånd, på mange måter i slekt med debutskuespillet hennes: Gjenmøte mellom mennesker med felles fortid og felles minner, gruppebilder som spalter seg opp i nære dialoger, masker som kastes, illusjoner som brister, vemod og bitter-søt erkjennelse, en del galgen- og annen humor.

Bjørg Vik er her som ellers en mester i å skrape bort den daglige fernissen vår, synliggjøre våre små og store selvbedrag, vise oss som vi er – i all vår skrøpelighet. Et anliggende hun ivaretar

med muntert alvor, med omsorg og med ømhet.

Jeg tror bent fram hun er **glad** i menneskene hun skriver om – de hellige, alminnelige menneskene!

BJØRG VIK,

født 11. september 1935, har tidligere utgitt:

Søndag ettermiddag, noveller 1963

Nødrep fra en myk sofa, noveller 1966

Det grådige hjerte, noveller 1968

Gråt elskede mann, roman 1970

Kvinneakvariet, noveller 1972

To akter for fem kvinner, skuespill 1974

Hurra, det ble en pike! Sketsjer for unge amatører, 1974

Fortellinger om frihet, noveller 1975

Sorgenfri, skuespill 1978

En håndfull lengsel, noveller 1979

Det trassige håp, fem hørespill 1981

Snart er det høst, noveller 1982

Fribillett til Soria Moria, TV-drama og hørespill 1984

En gjenglemt petunia, noveller 1985

Når en pike sier ja, noveller i utvalg ved Haagen Ringnes, 1985

Jørgen Bombasta, barnebok 1987

Små nøkler store rom, roman 1988

Vinterhagen, skuespill 1990

Bjørg Viks bøker og skuespill er også utgitt og spilt i England, Tyskland, Sverige og Danmark.

MATIKEREN BJØRG VIK AV HAAGEN RINGNES

KVELDENS INSTRUKTØR
ANNE-KAREN HYTTEN

KVELDENS INSTRUKTØR:

For 10 år siden debuterte Anne-Karen Hytten som instruktør. Også dengang var det på Centralteatret, da satte hun opp Knut Faldbakkens stykke «Tyren og jomfruen». Siden er det blitt ca. 25 oppsetninger.

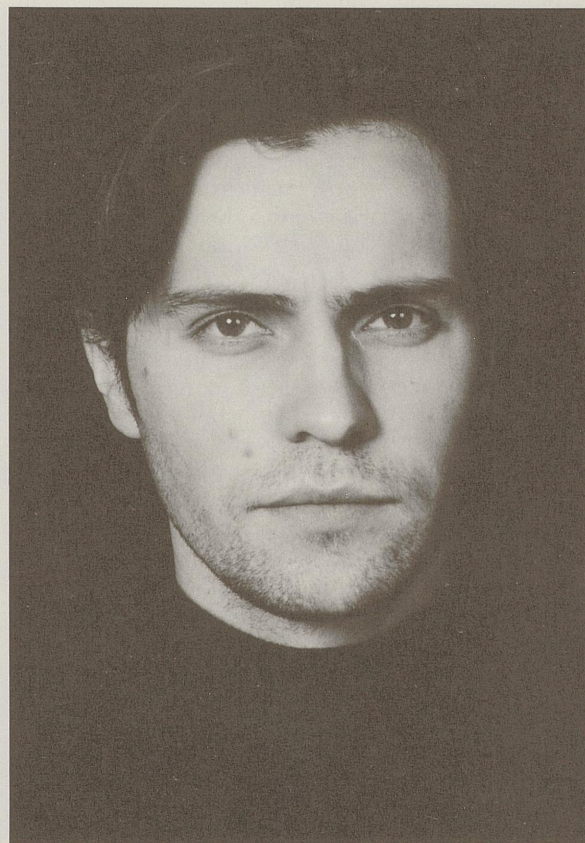
KVELDENS SCENOGRAF:

Erlend Birkeland er 25 år og har billedkunstnerbakgrunn, idet han har gått fem år på Kunst og Håndverkskolen og går nå tredje året på Statens Kunstakademi. Teater kom han i kontakt med da han var scenearbeider på Nationalteatret. Samtidig hadde han tre scenografioppdrag på teaterskolen.

- Det er viktig å jobbe med skulptur og bilder samtidig. Jeg vil ikke være noen yrkesscenograf, men heller tilføre scenen et selvstendig billedlig uttrykk. Jeg tenker visuelt når jeg leser. Det er spennende å lage scener som kan tilføre teatret et selvstendig billeduttrykk.

Sammen med instruktøren Eirik Brøyn Nilssen, gjorde Erlend «Dagen vender» av Paul Claudel på Torshov (1989). Han var også scenograf da Anne Karen Hytten satte opp «Lilli Valentin» på Nationalteatret.

Til våren skal Erlend Birkeland lage scenografien til «Dobbel Nytelse» av Cecilie Løveid med Anette Grønneberg som instruktør på Centralteatret.

KVELDENS SCENOGRAF
ERLEND BIRKELAND

MARION:

SISSSEL SELLÆG

- Jeg håper bare ikke jeg blir en sånn bitter og allvitende gammel kvinne. En sånn som har beske svar på alt.

MARTIN:

HENRIK SCHEELE

- Når du ser på trær - og på barn - skjønner du at tiden går. Alt er i forandring, hele tiden. Jeg lager en fontene, tvinger noen liter vann til å frembringe en regelmessig lyd, like regelmessig som hjerteslag. Det er en slags protest. En besvergelse.

- Det er bare unge dumme mennesker som tror at alle følelser kan snakkes om. De bør ikke engang snakkes om etter min oppfatning. Ikke alle.

FRANSISCA:

UNNI EVJEN

- Tre barn fikk vi. Da Paul ville jeg skulle være hjemme, så ble jeg hjemme. Da Paul ville jeg skulle arbeide, så arbeidet jeg. Da Paul ville flytte i kollektiv, så sa jeg ja. Da Paul sa at vi måtte ha seksuell frihet, sa jeg ja.

- Hvis disse veggene kunne snakke... Disse veggene som en gang var tapetsert med drømmer, overmøt, illusjoner... Var vi annerledes før, Jens August? Mer generøse? Åpne, nysgjerrige, innstilt på å møte mennesker? Ga av oss selv på en annen måte - uten forbehold liksom? Men nå? Erotikk er jo ikke bare skummelt og farlig, mener jeg.

OTTO:

HÉLGE REISS

- Hvordan kan folk komme på en så vanvit-
tig idé? Å flytte tre familier under ett tak og
late som om man er én? Det må bero på en
forstyrrelse et eller annet sted. En større
hormonforstyrrelse antagelig. Eller man har
glemt enkel addisjon. To og to er fire. Fire
og fire er åtte. Idiotisk, fullstendig idiotisk, spør
du meg, men det er det ingen her som gjør.

VERA:

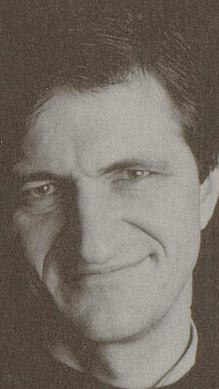
ELI ANNE LINNESTAD

- Gi meg et bankende hjerte! Ta alle de
forpulte skinnsøfaene, gullrammene, vitrine-
skapene, bondebekken og svømmebassen-
get og dra til helvete! Gi meg et hjerte, sier
jeg... Du tror jeg er sprø? Det er nemlig
skjønnheten som skal... Hva med skjønnhe-
ten? Jeg har glemt det. Never mind.

JENS AUGUST:

FINN SCHAU

- Har du noen gang forsøkt å kle på en katt?
Omtrent slik virket ekteskap på Vera. Stak-
kar, hun har forsøkt. Vera skulle levd i en
annen tid. Blant bohemer og skikkelige rå-
skinn. Hun har noe av pioneren i seg. Det er
noe tragisk ved pionerer som kommer for
sent.

- Jeg er ingen kriger. Gi meg et piano, et
glass vin, og noen vennlige ord og jeg er en
lykkelig mann.

VINTERHAGEN

INBJØRG VIK

Musikk: ..... EGIL KAPSTAD
Instruktør: ..... ANNE-KAREN HYTTEN
Scenografi: ..... ERLEND BIRKELAND
Lys: ..... MARI ALVIM
Kostymer: ..... GRETHE WANG
Hår og sminke: ..... KATE AASNES

I rollene:

Marion: ..... SISSEL SELLÆG
Martin: ..... HENRIK SCHEELE
Fransisca: ..... UNNI EVJEN
Otto: ..... HELGE REISS
Vera: ..... ELI ANNE LINNESTAD
Jens August: ..... FINN SCHAU

Pianist: ..... EINAR IVERSEN
Inspisient: ..... MICHAEL HOLTH
Sufflør: ..... VIGDIS DYRSTAD

Urpremiere 21. februar 1990 Centralteatret, Oslo Nye

Forestillingen varer 1 time og førti minutter uten pause.

Vi takker «Flower design» for medvirkning til plante-
dekoring.

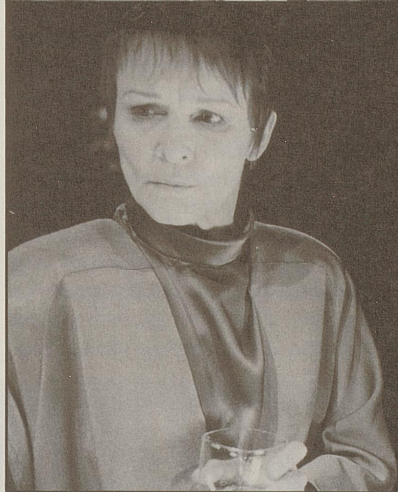
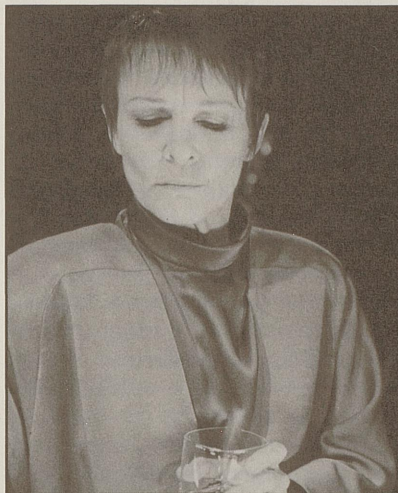

Psykolog Kjersti Ericsson tok hovedoppgave på «Kollektivet — et forsøk med nye samlivsformer» så tidlig som i 1969. Nå er hun 1. amanuensis ved Institutt for kriminologi og strafferett. Kjersti Ericsson har nettopp kommet ut med sin femte diktsamling «Å passe et fuglebrett».

Det finnes knapt noen samlivsform som har en så ubegrensa tabbektivote som den moderne kjernefamilien. Denne institusjonen kombinerer isolasjon fra, og utestengning av alle andre mennesker med fullstendig mangel på privatliv for familiens medlemmer. I «familiens lune rede» foregår, som moderne kvinneforskning og kvinnebevegelse har avslørt, ofte de grusomste overgrep. Og den enkelte enhet er ytterst gebrekkelig. «Hvem bor mora di sammen med i år?» spør lille Petter vesle Petra i barnehagen. «Truls», svarer vesle Petra. «Han er bra. Han hadde vi ifjor,» repliserer lille Petter.

«Borgerskapet har revet det rørende, sentimentale sløret vekk fra familieforholdet og redusert det til et rent pengeforhold,» skrev Marx og Engels i «Det kommunistiske manifest», i et avsnitt der de

påstår at kapitalismen erstatter alle tradisjonelle, følelsesmessige bånd med det nakne, kalde kjøp og salg. Vel. Familien er en økonomisk enhet. Det utføres flere arbeidstimer som ubetalt arbeid i hjemmet enn som lønnet arbeid i det som kalles «arbeidslivet». Og dette ubetalte arbeidet gjøres stort sett av kvinner. Streik på hjemmefronten ville føre til sammenbrudd i samfunnsøkonomien.

Men det blir sjelden streik på hjemmefronten. For familien oppfattes nettopp ikke som et «rent pengeforhold», men som den naturlige rammen rundt to menneskers kjærlighet til hverandre. Vi oppfatter det som selvfølgelig at erotisk tiltrekning mellom to, hvis den er av en viss varighet, fører til at de skaffer seg felles banklån og felles brødboks. Og når en mann kaster klærne sammen med en kvinne, blir det raskt hennes ansvar å plukke plaggene opp og sørge for at de får seg en omgang i vaskemaskina med jevne mellomrom. Slik viser hun sin kjærlighet.

Hustruen i den borgerlige familien på Marx' og Engels' tid visste at hun var forsørget og at ekteskapet var en av de få økonomiske karrierene som sto åpne for henne. Dagens dobbeltarbeidende kvinne kan oftest heller ikke forsørge seg sjøl og eventuelle barn på den lusne kvinnelønna si (sjøl om flere og flere er henvist til å prøve). Hun får større og større grunn til å stille spørsmålstegn ved et arrangement der hun får langt mindre betalt for to jobber, enn mannen i hennes liv får

for en. Menn blir syke og kreperer av å være enslige eller bli skilt, kvinner blir syke og kreperer av å være gift. Ikke rart at unge jenter og kvinner utsettes for en veritabel foss av familieromantisk propaganda, der et liv uten kjærligheten mellom to, som så setter bo, er utenkelig. «Det rørende, sentimentale sløret» rundt familien er på ingen måte revet vekk, det vifter fortsatt forførende.

«Hvordan kan folk komme på en så vanvittig idé?» spør en av personene i Bjørg Viks skuespill om det å danne et kollektiv. En kan heller spørre: Hvorfor kommer ikke langt flere på idéen? Hvorfor klammer vi oss fast til kjernefamilien som samlivsform, sjøl etter at vi har lidd skipbrudd både en og to og tre ganger? Kollektiver er jo ikke først og fremst et påfunn fra blomsterglade hippier og lyserøde mennesker med Sigrun Berg-skjerf. I perioder har de vært ledd i en politisk strategi. Den store revolusjonære Alexandra Kollontai arbeidet i årene etter Oktoberrevolusjonen med å fremme kollektiver som et ledd i kampen for kvinners frigjøring. Hun ville at husarbeidet ikke lenger skulle være kvinners individuelle ansvar i familien, men «ei gren av folkehusholdningen». «Å skille kjøkkenet fra ekteskapet» var etter hennes syn en stor reform, i kvinners historie minst like viktig som å skille kirka fra staten. I ei forelesningsrekke ved Sverdlov-universitetet beskriver hun i entusiastiske vendinger de forsøkene som ble gjort med å opprette kollektive «kommunehus», og hun spår at

KOLLEKTIVER – DEN BESTE MÅTEN Å

dette blir den vanlige måten å organisere livet på bare den verste fattigdommen blir overvunnet.

Men Kollontais linje ble bare et mellomspill i den sovjetiske historia. Også den nye staten trengte kvinnes gratisarbeid i hjemmet for å kunne konsentrere de økonomiske ressursene om å bygge opp tungindustrien. Og den «sosialistiske familien» ble hyllet i like vakre vendinger som Kjell Magne Bondevik hyller den kristne familie.

En stor del av verdens fattige kvinnebefolkning i dag lever antakelig i en slags kvinnekollektiver, uten at det kalles noe så fint. Ei gruppe voksne kvinner, gjerne med slektskapsbånd seg imellom (mor, datter, søstre, tanter) lever sammen med barna sine. Mennene er en slags uansvarlige nomader. De kommer innom og drar igjen, og etterlater seg gjerne et svangerskap, men ikke noe mer. Livets opphold for seg og barna må kvinnene ta ansvar for. Det er neppe ideologiske overveielser, verken av Kollontais eller hippienes type som ligger bak denne livsformen, det er rett og slett den beste måten å overleve på. Men kanskje er det noen idéer å hente her for kvinnelige eneforsørgere som slåss en håpløs kamp med økonomien og av og til ensomheten? Et slikt kvinnekollektiv med barn er allerede blitt tema for en amerikansk såpeopera. Og hva med skilte menn, som sosialmedisinsk sett tåler ensomheten dårligere? Sjøl kjenner jeg noen som har slått seg sammen i et kollektiv med det fengende navnet

«Heartbreak Hotel». Kan hende er hjertesorgene lettere å bære i «Heartbreak Hotel».

Det er altså mange gode grunner til å «komme på en så vanvittig idé». Men også atskillige skjær i sjøen. I verste fall kan krangelen om husarbeidet stige til uante høyder når den ikke bare skal foregå mellom to, men for eksempel mellom åtte, med alle de kombinasjonsmulighetene det åpner for. (Dette er også en av de største omkostningene ved å trekke barn inn i husarbeidet i en familie. Barn har et uhyggelig blikk for millimetre og en nådeløs rettferdighetssans). I kollektiver kan en ofte iakta en imponerende evne til konfliktløsning og kompromisser. Men det koster tid og arbeid. I et kollektiv jeg kjente, med felles husholdning, ville noen at det skulle brukes meierismør, andre margarin. Etter atskillige diskusjonsrunder ble løsningen en **blanding**. En pakke meierismør og en pakke margarin ble kjøpt inn, og deretter eltet sammen. Alexandra Kollontai ville snudd seg i grava over at kollektivtanken på denne måten ga opphav til nye og fantasifulle husarbeidstyper.

Det er heller ikke lett å praktisere likhet og fellesskap innafor kollektivets fire vegger når ulikhetene er så påtrengende straks en kommer ut. Felles husholdning i et kollektiv som både består av fattige studenter og etablerte yrkesaktive fører gjerne til at det felles krymper til den levestandarden de fattige studentene har råd til å unne seg. Mens de yrkesaktive kan kjøpe seg noe godt på si.

Da griner avstanden mellom liv og lære mot deg straks du åpner kjøleskapsdøra: På den ene hylla den spartanske «fellesmaten». På den andre hylla den mer eksklusive «privatmaten» for de som har råd. Så direkte blir forskjeller i levestandard sjelden demonstrert i en familie, sjøl om det i virkelighet er betydelige forskjeller på de ressursene de to partene rår over.

Kanskje er det lettest å få et kollektiv til å fungere godt hvis en ikke er så opptatt av at det skal være «riktig». På den måten skiller ikke kollektivet seg stort fra kjernefamilien. Hvor mange har ikke strevd med å leve opp til bildet av en god familie, der foreldre og barn samles rundt middagsbordet: Dagens høydepunkt, der en kjenner fellesskapsfølelsen strømme gjennom seg og utveksler tanker og opplevelser fra arbeid, skole og barnehage. Så stresser en hjem fra jobb, handler og lager mat mens tarmene skriker. Og dag etter dag får en ambisjonene knust av grinete barnehagebarn som skriker at maten smaker bærsj, skolebarn som lugger hverandre og velter glass og forøvrig ikke vil ha mat, for de var sultne da de kom hjem fra skolen og spiste åtte brødiskiver da, mens far brøler og mor såvidt klarer å holde tårene tilbake, og alle får ødelagt fordøyelsen. Kutt ut fellesmiddagen, og familien begynner kanskje å tåle trynet på hverandre igjen. Og det er vel noe av det viktigste: Å finne fram til en måte å leve sammen på som gjør at vi fortsetter å tåle trynet på dem vi er glad i.

OVERLEVE PÅ AV KJERSTI ERICSSON

AVDEKKING - UTGRAVING

CENTRALTEATRET fortsetter sin satsing på norsk dramatik. Siste premiere denne sesongen er i mai. Da får vi se Cecilie Løveids seneste skuespill DOBBEL NYTELSE i regi av Anette Grønneberg. Scenograf er Erlend Birke-land. Unni Evjen og Ingar Helge Gimle spiller et arkeologektepar som avdekker Katarinakirkens ruiner. Den unge kvinnen «Kat», Inger Scholdager, kommer til ut-gravningsplassen.

CENTRALTEATRET er også i vår åstedet for den populære impro-visasjonsleken TEATERSPORT. Lørdag 17. mars kl. 21.30. Lør-dag 12. mai lekes det igjen.

Gjestespill fra England

CENTRALTEATRET har ett gjeste-spill denne sesongen. Den engel-ske entertainer Chris Harris gjes-ter med sin forestilling «KEMP'S JIG» 12. og 13. mars.

Cecilie Løveid.
(Foto: Kunstnerarkivet/Gro Jarto)

KOMMENDE FORESTILLINGER

TIL SJØS MED OSLO NYE
ANYTHING GOES av Cole Porter i regi av Wayne McKnight er vårens store musikalske satsing på Oslo Nye Teater. Fra 27. mars vil den amerikanske musicalen med den fengende musikken klinge fra hovedscenen i Rosenkrantzgaten. Våre beste sangere og dansere er med i denne nye versjonen av en glad suksess fra de ellers så deprimerede tredveårene.

Sidsel Ryen, Johannes Jønner, Arve Opsahl, Magne Lindholm, Marit Syversen, Nils Vogt, Bentine Holm, Gard Øyen, Roy Lie Jonassen og Per Lillo-Stenberg synger her Cole Porters smekre vers oversatt av husets egen Finn Schau.

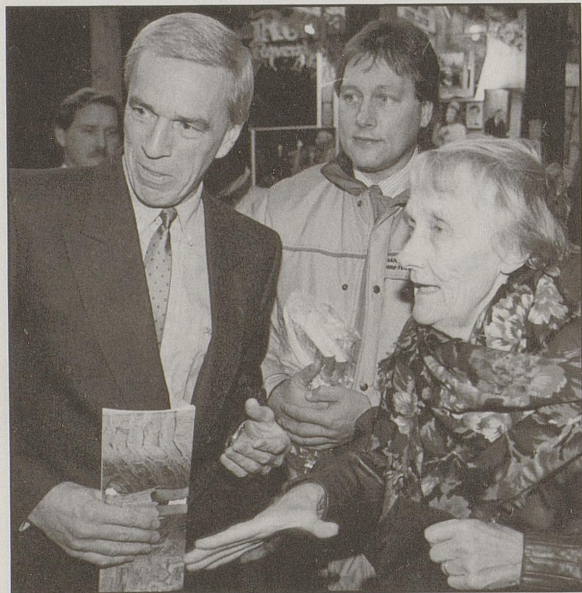
Fra prøvene på ANYTHING GOES.
(Foto: ONT/Leif Gabrielsen)

KOMMENDE FORESTILLINGER

RONJA I RØVERBORGEN

Pia Borgli har tittelrollen og Sverre Solberg er den sultne røversønnen Birk når Oslo Nye Teater spiller RONJA RØVERDATTER for fulle hus. Det er fremdeles mulig å skaffe seg billetter til høstens nyoppsetning. Astrid Lindgren besøkte Oslo Nye Teater på premieren. Her sammen med teatersjef Janken Varden.

MILJØSTYKKE FOR BARN

Oslo Nye Dukketeatret spiller IMAGO av Eva Sevaldson, et miljøstykk for barn, i sprakende farger. Imago er en sommerfugl som sammen med den lille piken Agnes drar ut for å redde verden fra å bli grå av forurensning.

PRINSESSEN SOM VINNER PRINSEN

Oslo Nye Dukketeatret spiller GULLBØFFELEN, et dukketeater bygget over et gammelt europeisk eventyr. Eventyret er formet for teater av instruktøren, Sigve Bøe. Lisbeth Narud har laget dukkene og Hans Petter Harboe er scenograf. Premiere 23. februar.

ALDERDOMMEN SLIK DEN KAN VÆRE

Avisene tok frem superlativene da Knut M. Hansson hadde premiere på sin avskjedsforestilling SØNDAG, NÅ IGJEN? Som herre på et eldre hjem for bedrestilte markerer Knut M. Hansson også overgangen til sin egen pensjonsalder. I Bob Larbeys stykke, oversatt og bearbeidet av Torstein Bugge Høverstad, er de ytre forholdene lagt til rette for en alderdom i verdighet. To kamerater holder hjernene i trim og ånden ved like i små øvelser til glede for publikum.

Aud Schønemann som geskjeftig vaskehjelp på eldre hjem i SØNDAG, NÅ IGJEN?

FORESTILLINGERSOMGÅR

ADMINISTRASJON:

Teatersjef	Varden, Jan Erik
Økonomisjef:	Heger, Inger Lise Bruu (Perm.)
Fung. økonomisjef:	Kjærvik, Svanhild
Sekretær:	Larsen, Marit
Lønningskass.:	Asbjørnsen, Reidun
Toril Malmer	Heisholt, Anita
Salgs-markedssjef:	Tviberg, Arvid
Salgssekretær:	Nordli, Marit
	Winger, Anne
Informasjonssekretær	Jarto, Gro
Arkivar:	Andersen, Odd
DRAMATURG:	Reiss, Esther

INSTRUKTØR:

	Sørli, Kirsten
--	----------------

SKUESPILLERE:

Barker, Petronella	Borgli, Pia
Ellefsen, Per. Chr. (Perm.)	Børsum, Bente (Perm.)
Gimle, Ingar Helge	Hansson, Knut M.
Holm, Sverre (Perm.)	Unni Evjen
Joner, Johannes	Grønsund, Kari-Ann
Lie, Trond (Perm.)	Haugen, Helle
Lillo-Stenberg, Per	Holm, Bentine
Nordin, Sven (Perm.)	Nørve, Ivar
Linnestad, Eli Anne	Reiss, Helge
Ryen, Sidsel	Schau, Finn
Schønemann, Aud	Solberg, Sverre
Vogt, Nils	Sellæg, Sissel
Wengård, Ulf	Syversen, Marit
Øyen, Gard	Vollan, Ingrid (Perm.)
Aas, Arne	

MUSIKK:

Konsulent	Amdahl, Magne
Leder:	Hellvin, Roy
	Berg, Tom
	Eriksen, Finn
	Helgesen, Karl Johan
	Jacobsen, Bjørn
	Osen, Leif

TEKNISK ADMINISTRASJON:

Teknisk sjef:	Horn, Per
Produksjonssjef:	Juniszewski, Jacek

INSPISIENTER:

T. inspisient:	Stensrud, Bjarne
	Holth, Michael
	Ellefsen, John
	Fossum, Roger

LYD:

	Jørgensen, Erling
--	-------------------

SUFFLØRER:

	Bjørnstad, Birgitta
	Hauge, Tove (Vik.)
	Stig, Didi (Perm.)
	Thorsen, Kari-Laila
	Dyrstad, Vigdis (Vik.)

REKVISITØRER:

Overrekvisitør	Solum, Tove
	Lie, Eva

ATTRIBUTMAKER

	Hauge, Laila
--	--------------

PÅKLEDERE:

Leder:	Christensen, Liv
Christensen, Inger-Marie	Christensen, Monica (Vik.)
Forsberg, Marianne (Perm.)	

PARYKKMAKER/FRISØRER/SMINKØRER:

Leder:	Kafi Sjøgren
	Haugå, Birgit
	Clark, Julia Angela
	Winther, Lillian

MALERSAL:

Leder:	Møller, Knud Stern
	Glavas, Demetrios
	Thomassen, Bjørn

DEKORATØR (fasade-vindu): Dehli, Hilde**GRAFISK DESIGNER:** Austdahl, Per Olav**SNEKKERVERKSTED:**

Leder:	Paltiel, Helge
	Helle-Valle, Siri
	Holand, Evy
	Strachan, John

SYSTUE:

Kostymesjef:	Wang, Grethe
Leder:	Sannes, Lise Fjeld

Bergh, Trude
Danielsen, Eva
Høst, Solveig
Johansen, Birgit
Aarre, Sølvi

LYSAVDELINGEN:

Lysmester:	Heldal, Tore
«	Horge, Sverre Odd
	Haugen, Harald
	Kjus, Nils Magne
	Kreim, Espen
	Thurn-Paulsen, Birger (Perm.)

SCENEAVDELINGEN:

Overscenemester:	Lewin, Finn
Scenemester:	Bergseth, Bjørn
«	Svarstad, Øivind
	Bråten, Carlos
	Engebreitsen, Trond
	Golofit, Dariusz
	Iversen, Lasse
	Kolakowski, Bogdan
	Solum, Pål
	Stordal, Geir

BILLETTLUKE:

Ab.sjef:	Lyngen, Odd Terje
	Hoel, Astrid
	Kampf, Jerry
	Korsen, Agnes
	Kristiansen, Inger
	Molvik-Hansen, Ida
	Aakre, Ulla

GARDEROBE:

Leder:	Sørensen, Turid
	Eikestad, Ebba
	Gdoura, Kristin S. Haug
	Reisvang, Astrid

INSPEKTØRER:

	Christiansen, Jack
	Paulsen, Lene
	Standnes, Steinar

RESEPSJON:

	Midtsjø, Kari
	Røhme, Kjersti

RENGJØRING:

Leder:	Selnæs, Marie
	Bozic, Deva
	Iversen, Bjørg
	Nesterow, Helena
	Nilsen, Wenche Annie
	Peric, Dubravka

VAKTMESTER:

	Christiansen, Jack
--	--------------------

BUD:

	Tømto, Hanne Gløtvold
--	-----------------------

CENTRALTEATRET:

Lysmester:	Alvim, Mari
«	Pedersen, Per
«	Sætre, Trond
Scenemestere:	Jensen, John-Erik
	Valderhaug, Paul Johnny
Sceneteknikere:	Andersen, Morten
	Eriksen, Svein André
	Helgesen, Lars (Vik.)

REKVISITØR:

«	Aas, Ingrid
«	Buchanan, Karina
Påkleder:	Mohn, Astrid
Garderobe-leder:	Sørum, Liv
«	Asatun, Vera
	Dahl, Anne

Garderobebetjenter

	Vengen, Synnøve
	Sunde, Eli Trangsrud
	Sunde, Line Trangsrud
	Hauger, Knut Kristian
	Toverud, Lars Oscar
	Bredesen, Solveig
	Christensen, Magnhild

INSPEKTØRER:**Rengjøring:****DUKKETEATRET:**

Dukkespillere:	Edvardsen, Marianne
Germeten, Kjersti	Kiran, Stein
Rud, Anne-Lise	Wiulsrød, Knut
Wang, Ragnhild	Skjølsvik, Per (Perm.)
Teknisk ansvarlig:	Rambøl, Lars (Perm.)
Inspektør	Horgen, Rolf
Billettsalg	Henriksen, Marie
Rengjøring:	Melbye, Reidun

OSLO NYE PERSONALE

Grand Café, middag/aftens til kl. 23.00.

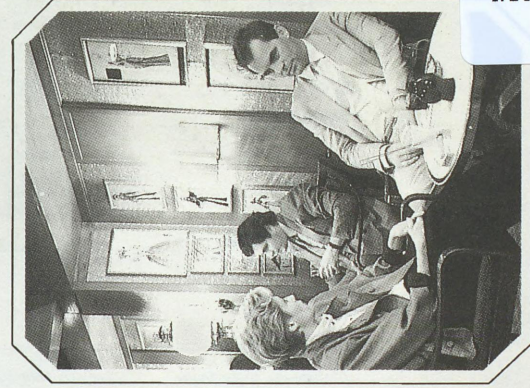

Bonanza - åben frem til kl. 03.00
Lekre varme og kalde
retter frem til kl. 02.00.

GRANDHOTEL

KARL JOHANS GATE 31. TLF. (02) 42 93 90

LimeLight Bar til mid

10g163396